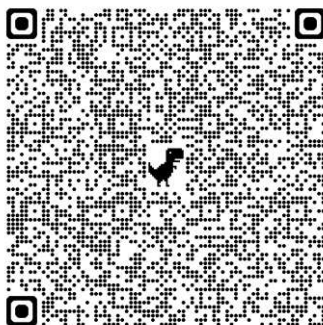

De waarheid en luchtkastelen

deel1

door Bart Sietses

Seniorenboek

Colofon,

Auteur: Bart Sietses Officiële Titel:

**De waarheid
en luchtkastelen**

ISBN : 9789403802565

Drukker : Bookmundo

ISBN: 9789403802565

Eerste druk : Mei 2025

Boek omslag ontwerp:

AI Solutions

Verantwoordelijke voor

de inhoud: De Auteur.

Deze uitgave mag niet verspreid of gekopieerd worden zonder
vooraf goedkeuring van de schrijver.

® © B.Sietses

Hoofdstuk 1

Een vliegtuig is zo'n prachtig apparaat. Het brengt je snel en efficiënt van het westen naar het oosten, van de drukte naar de rust, of juist naar nieuwe avonturen. Het is een symbool van vrijheid, van het overbruggen van afstanden die ooit onoverkomelijk leken. Vaak zie ik mensen zich druk maken over een vlucht, waarheen dan ook. Gehaaste blikken, zuchten in de rij, haastige bewegingen bij de bagagecontrole – alsof ze vergeten dat ze op het punt staan om te vliegen, om letterlijk boven de wolken te zweven. Maar wat is er mis met een vliegtuig? Voor mij is het eigenlijk niet meer dan een taxi, maar dan comfortabeler en veel sneller. Ik reis altijd in de premiumklasse. Gratis drankjes, fijne stoelen, een goede maaltijd – wat wil een mens nog meer? Soms vraag ik me af waar anderen zich toch zo druk over maken. Is het

de angst voor het onbekende? Of misschien gewoon de stress van het reizen zelf?

Mijn reizen hebben meestal een doel. Ik ben geen toerist die zomaar een bestemming kiest; mijn reizen zijn verweven met mijn werk en mijn ambities. Ik heb belangen in verschillende zaken: villabouw, grondprojecten en zakelijke connecties die me overal ter wereld brengen. Turkije is een vaste bestemming geworden, een land dat me steeds weer weet te verrassen en inspireren. De afgelopen jaren heb ik er niet alleen een netwerk opgebouwd, maar ook een gevoel van vertrouwdheid ontwikkeld – alsof ik er altijd al thuishoorde.

Antalya is zo'n stad die altijd aanvoelt als een thuishaven. Het is niet alleen zakelijk interessant, het heeft ook iets magisch, iets dat moeilijk te beschrijven is. Voor wie Antalya niet kent: het is een stad van

contrasten. Oude ruïnes staan er naast moderne resorts, alsof verleden en toekomst elkaar daar ontmoeten en omarmen. De geur van sinaasappelbomen hangt in de warme lucht en vermengt zich met de zilte geur van de zee. De straten zijn levendig en kleurrijk, gevuld met marktkramen waar je alles kunt vinden – van handgemaakte sieraden tot specerijen die je meevoeren naar verre oorden. En dan is er die zee... die schitterende zee die glinstert als vloeibaar zilver in de zon, uitnodigend en eindeloos.

Hier voel ik me goed.

Terwijl medereizigers zich haasten richting de bagageband, een mierenhoop van geagiteerde toeristen en zakenlieden, nam ik zoals altijd mijn tijd. Ervaring had me geleerd dat mijn koffer toch pas als een van de laatste zou verschijnen, een ongeschreven wet die steevast in mijn

nadeel werkte, maar me inmiddels een zekere rust gaf.

Zodra ik de deuren uitliep van het vliegveld, sloeg de warme en droge lucht me in het gezicht – een vertrouwde omhelzing die me verwelkomde in Antalya.

De geur van zeezout en pijnbomen drong mijn neusgaten binnen, een mengeling die uniek was voor deze kuststad.

In de herrie van de kakofonie van claxonnerende taxi's en luidruchtige reünies, stond Ahmet me op te wachten. Zijn gezicht, verweerd door de Turkse zon, maar altijd met die ondeugende twinkeling in zijn ogen, was een baken van vertrouwdheid in de chaos. Ahmet was meer dan alleen mijn chauffeur; hij was mijn manusje-van- alles, een meester-regelaar met een feilloos gevoel voor timing en een onuitputtelijke bron van humor. Over de jaren heen was hij

uitgegroeid tot een vriend, iemand met wie ik zonder woorden kon communiceren, een zeldzaamheid in mijn wereld van zakelijke relaties en oppervlakkige contacten.

Hij stond in zijn zwarte chauffeurspak nonchalant tegen de glanzende zwarte Mercedes 600L geleund, een sigaret losjes tussen zijn vingers geklemd. Zijn houding suggereerde dat hij persoonlijk het verkeer op de parkeerplaats in de gaten hield, een zelfbenoemde verkeersregelaar in designer kleding. Toen hij me zag, knikte hij kort, een subtiel gebaar dat jaren van verstandhouding weerspiegelde. Met een vloeiende beweging trapte hij de sigaret uit en opende het portier; de geur van leer en een vleugje tabak verwelkomden me.

"Goede vlucht gehad, baas?" vroeg hij met zijn kenmerkende grijns, een mengeling van respect en kameraadschap.

"Uitstekend, Ahmet. Hoe is de situatie hier?"
Ik gleed op de achterbank, dankbaar voor de koelte van de airconditioning.

"Hetzelfde als altijd," antwoordde hij, zijn ogen glommen in de achteruitkijkspiegel terwijl hij met een zucht zijn oordeel velde: "Te warm, te veel verkeer, en Asta heeft alweer ruzie met iemand. Deze keer schijnt het om een bouwvergunning te gaan."

Ik schoot in de lach. Ahmet had dat zeldzame talent om met minimale woorden een maximale waarheid te serveren. Het was alsof hij de ziel van Antalya in zijn binnenzak had zitten en er af en toe een greep in deed. Warmte, chaos, bureaucratische ergernis en een snufje drama — meer had je niet nodig voor een gemiddelde dinsdag in deze stad.

En dan was er natuurlijk Asta. De Deense tornado. Een vrouw als geen ander. Ik kende haar al jaren, al sinds de dagen dat ze nog

huizen verkocht met handgeschreven bordjes en plastic stoeltjes voor de deur. Maar ze was niet iemand die lang onderaan bleef. Ze had zich vastgebeten in de vastgoedmarkt zoals een Deense dog in een biefstuk, en had zich omhooggewerkt tot een naam die in elke gemeenteraads - vergadering viel als het over stukken grond, vergunningen of mysterieuze transacties ging.

Asta was een kracht van de natuur. Niet in de figuurlijke zin. En eenmaal binnen het bereik van haar zintuigen was niets meer zeker. Ze loste problemen op met de flair van een diplomaat en veroorzaakte ze met de elegantie van een bulldozer op hakken. Haar aanwezigheid in Antalya was niet onopgemerkt in het verhaal van de stad, maar eerder een belangrijk onderdeel ervan. Onvoorspelbaar, energiek en onmogelijk te negeren.

Maar wat je ook van haar vond, één ding stond vast: Asta liet sporen na. In de stad. In de hoofden van mensen. En, als ik eerlijk ben, ook in mijn leven.

De rit naar mijn villa verliep zoals altijd: soepel, met Ahmet aan het stuur, alsof hij door de stad zweefde in plaats van zich door het chaotische verkeer te wringen. Zijn handen bewogen het stuurwiel met de precisie van een chirurg, moeiteloos manoeuvrerend tussen files en slalomende scooters. Ik leunde achterover en keek uit het raam, de stad in me opnemend als een schilder die zijn onderwerp bestudeert.

Antalya was in al die jaren onmiskenbaar veranderd, maar de fascinerende mix van oud en nieuw bleef intact. Aan de ene kant zag ik eeuwenoude ruïnes, stille getuigen van vergane beschavingen, en charmante

Ottomaanse huizen met hun kenmerkende houten balkons. Aan de andere kant flitsten neonborden voorbij, aankondigingen van nachtclubs, casino's, moderne resorts met zwembaden die tot aan de

horizon leken te reiken. Het was een stad die zichzelf constant opnieuw uitvond, balancerend op de dunne lijn tussen traditie en vooruitgang.

Na een klein halfuur, waarin we door smalle straatjes en langs brede boulevards waren gereden, sloeg Ahmet de oprijlaan op van het resort waar mijn villa zich bevond. Dit was geen doorsnee vakantieoord met schreeuwerige toeristen en animatieteams in felgekleurde polo's. Nee, dit was een exclusief resort, een oase van rust en discretie.

Hier kenden de vaste gasten elkaar bij naam, maar respecteerden elkaars privacy en het

personeel had de kunst van onzichtbare aanwezigheid geperfectioneerd – altijd klaar om te helpen, maar nooit opdringerig.

De vrijstaande villa die ik huurde lag iets verderop, een juweel verscholen in een weelderige tuin. Hoge palmbomen wierpen hun schaduw over het terras, hun bladeren ruisend in de zachte wind. De geur van Citrus bloesem hing in de lucht, een subtiele maar onmiskenbare herinnering aan de mediterrane locatie. Zodra we stopten, sprong Ahmet uit de auto met een energie die zijn leeftijd tartte. Hij opende de kofferbak en zette mijn bagage bij de voordeur, elk gebaar een toonbeeld van efficiëntie.

"Zal ik binnen iets kouds inschenken?" vroeg hij, terwijl hij de deur voor me opende. Zijn toon suggereerde dat hij al wist wat mijn antwoord zou zijn.

"Ik red me wel, Ahmet. Ga jij maar wat anders doen. Maar blijf in de buurt, je weet hoe het gaat hier." Ik glimlachte, wetend dat hij precies begreep wat ik bedoelde. Ahmet knikte, een glimp van begrip en misschien zelfs anticipatie in zijn ogen. In Antalya gebeurden dingen altijd onverwacht. Je kon aankomen met het idee een rustige week door te brengen, maar voor je het wist zat je midden in een project, een deal of een verhaal waar je nooit om had gevraagd. Het was deel van de charme van deze plek, een constante dans tussen rust en opwindning.

Ik liep naar binnen, de koelte van het marmeren interieur een welkome afwisseling van de buitenhitte. Mijn tas liet ik achteloos op de designerbank vallen, een contrast met de anders zo geordende omgeving. Met doelbewuste passen liep ik door naar het terras, mijn lichaam al op

automatische piloot in deze vertrouwde omgeving.

De lucht was warm, ik pakte een kristallen glas uit de buitenbar en schonk een royale hoeveelheid koude raki in; het anijsaroma vermengde zich met de zoute zeelucht. Met een zucht van tevredenheid zakte ik neer in een van de comfortabele teakstoelen.

Vanuit hier had ik een panoramisch uitzicht over het resort; de azuurblauwe Middellandse Zee glinsterde als een tapijt van diamanten. Mijn ogen dwaalden naar de oprijlaan, half verwachtend dat Asta's sportieve rode Mercedes Cabrio elk moment kon verschijnen, haar komst aankondigen met het karakteristieke geluid van

piepende banden en haar claxon die altijd tweemaal afging. Terwijl ik daar zat, nippend aan mijn raki en genietend van het uitzicht, kon ik niet anders dan me afvragen

wat voor avonturen Antalya deze keer voor me in petto had. In deze stad, waar het verleden en het heden naadloos in elkaar overliepen, was één ding zeker: verveling en dagen nietsdoen was geen optie.

Normaal gesproken duurde dat niet lang. Ik wist hoe het ging. Ze had me al eerder gebeld op mijn telefoon.

"Ben je thuis? Zin in een drankje?" Maar deze keer voelde het anders.

Ze parkeerde haar rode Mercedes Cabrio zonder enige aarzeling, smeed het portier dicht en beende met grote passen richting mijn terras. Haar houding zei genoeg: er was iets aan de hand. Ze droeg een luchtige, witte jurk die haar gebruinde huid complimenteerde en bewoog zich met de vanzelfsprekende elegantie van iemand die weet hoe ze een entree moet maken. Ondanks haar tweeënveertig jaar had ze nog

steeds die jeugdige energie – de combinatie van een scherp verstand en een leven vol drukke dagen.

"Hoi," zei ze kort, terwijl ze neerplofte op de stoel tegenover me. Ze zuchtte diep en liet haar hoofd achterover zakken, alsof ze alle zorgen van de dag even van zich af wilde laten glijden.

Ik glimlachte en nam een slok van mijn raki. "Je ziet eruit alsof je een lange dag achter de rug hebt." Asta knikte, maar zei niets. In plaats daarvan keek ze gedachteloos naar de horizon, alsof daar een antwoord op haar gedachten te vinden was. Ik stak mijn hand op

naar Ahmet, die, zoals altijd, perfect aanvoelde wat de situatie vroeg. Binnen een paar tellen stond er een dienblad met twee glazen raki op tafel, met ijs zoals het hoorde. Sterk voor haar, milder voor mij. Ze pakte

haar glas, draaide het even rond tussen haar vingers en nam een flinke slok. “Ik ben blij dat je er bent...” Pas toen kwam het hoge woord eruit.

“Ik heb een resort te koop,” zei ze zonder omwegen. Haar stem was vastberaden, maar er klonk ook iets anders in door – vermoeidheid, misschien zelfs een vleugje frustratie. “Zestig appartementen, allemaal volgeboekt voor de zomer. Een goedlopende zaak. Maar ik wil ervan af. Het kost me te veel energie.”

Ik knikte langzaam. Dit was niet de eerste keer dat Asta over een verkoop sprak. Ze had vaker geflirt met het idee om een van haar projecten los te laten, maar tot nu toe had ze nooit doorgezet. Toch voelde deze keer anders. “Zijn er kopers?” vroeg ik.

“Russen,” antwoordde ze kort. Ze nam nog een slok en keek me dan pas echt aan. “Ze

willen de volle prijs betalen, inclusief vijftig procent in contanten.”

Dat zette me aan het denken. Russen met bakken aan contant geld en een interesse in een perfect draaiend resort? Dat kon twee dingen betekenen: óf een buitenkans, óf een ongekend probleemdossier.

Asta keek me doordringend aan, haar blik onderzoekend, alsof ze mijn gedachten probeerde te peilen.

“Wat vind jij? Moet ik het doen?”

Ik leunde achterover en liet de situatie op me inwerken. Asta had me ooit verteld over haar Turkse zakenpartner die haar had opgelicht. Sindsdien was hij alleen maar loopjongen en gebruikte zij zijn contacten. Hij weet het niet, maar daar was Asta heel goed in: degraderen zonder het te weten.

Behalve bij mij, ik had haar altijd meteen door. Dat komt denk ik doordat ik kijk en die klaploper weet niet eens waar hij moet kijken!

"Het is een grote stap," zei ik uiteindelijk. "Wat zegt je gevoel?" Ze zuchtte en wreef met haar vingers langs de rand van haar glas. "Dat ik het moet doen. Maar ik wil zeker weten dat alles goed geregeld is. Straks trap ik in een val en heb ik een of andere maffiose constructie op m'n dak." "Ik neem aan dat je een notaris hebt geregeld?"

Ze knikte. "Ja. En vanmiddag om drie uur heb ik een afspraak met de kopers. Wil je mee? Ik heb iemand nodig die me ondersteunt." Ik haalde diep adem en nam een slok van mijn raki. "Natuurlijk. Ik laat je niet in de steek."

Het was rond kwart voor drie toen Ahmet mijn auto soepel over de oprijlaan van het

resort stuurde. De zon stond hoog aan de hemel, en de warmte drukte als een lome deken op de stad. Bij aankomst zag ik Asta al staan, samen met een man in een strak, donker pak. Zijn houding was onmiskenbaar: een notaris, formeel en

onwrikbaar als een standbeeld. Naast hen stond een golfkarretje klaar, glimmend in de zon. Ik stapte uit en kuste haar op haar wang.

“Kom, we gaan naar het zwembad,” zei Asta terwijl ze zonder aarzeling instapte. Ze gebaarde dat ik naast haar moest gaan zitten. “De kopers wachten daar. Ze willen meteen onderhandelen.”

De golfkar gleed soepel over het terrein. Ik nam de omgeving in me op: ruime appartementen met uitzicht op zee, een zwembad dat glinsterde als een blauwe spiegel onder de zon, en overal toeristen die onbezorgd genoten van hun cocktails en

zonnebedden. Kinderen spelen; dit was niet zomaar een resort. Dit was een perfect geoliede machine. Bij het zwembad stond hij.

Een imposante Rus met een baard die hem bijna een soort Raspoetin-uitstraling gaf. Zijn bruine leren lange vest zat als gegoten, grote kettingen met embleem hingen om zijn nek en hij straalde precies de juiste mix van autoriteit, onaantastbaarheid en charme uit. Naast hem stond een jongere man, strak gekleed, met een grote zwarte aktetas in zijn hand.

De Rus kneep zijn ogen iets samen en richtte zijn blik op Asta en nam een trek van zijn grote Cuba.

“Daar zijn ze,” fluisterde Asta terwijl we de golfkar uitstapten. Haar stem was rustig, maar ik kon de onderliggende spanning horen. Rustig begroette zij de Rus. Ze kon het

goed verbergen, maar ik kende haar te lang om me te laten misleiden.

Ik deed een stap naar voren en keek de Rus aan. Dit zou interessant worden.

Hij begroette ons met een ferme handdruk en een kort knikje. Zijn greep was stevig, berekend, alsof hij me subtiel wilde laten weten dat hij de touwtjes in handen had. Asta's houding was, zoals altijd, professioneel en zelfverzekerd, maar ik zag aan haar ogen dat ze scherp was – dit was geen doorsnee transactie.

Hij ging recht op zijn doel af. Geen beleefdheden, gewoon puur zakendoen.

“Mevrouw Asta, mijn bod staat. Wij betalen de vraagprijs, waarvan vijftig procent in contanten gaat.” Hij gebaarde naar de jongere man naast hem, die zonder een woord te zeggen een grote zwarte koffer op

tafel zette en deze met een geroutineerd gebaar opende.

Asta's ogen werden iets groter, maar ze hield haar gezicht strak. De koffer zat vol met keurig gestapelde biljetten. Vers, schoon, en zonder twijfel afkomstig uit een schaduweconomie waar je liever geen vragen over stelde.

“Dat is indrukwekkend,” zei ze neutraal, haar stem beheerst.

Ik moest moeite doen om niet te grijnzen. Asta, die normaal gesproken een koele onderhandelaar was en nergens van opkeek, was duidelijk overrompeld. En dat gebeurde niet vaak. Raspoetin keek haar recht aan, een kleine, zelfverzekerde glimlach om zijn lippen.

“Het is simpel: een deel zwart, een deel wit. Wij regelen alles via onze contacten. Geen risico voor u.”

Ik voelde de behoefte om in te grijpen. Hoe aantrekkelijk het voorstel ook leek, er zat een addertje onder het gras. Dat wist ik zeker.

“Dat klinkt mooi,” zei ik rustig. “Maar hoe zit het met garanties? Wat gebeurt er als het contante geld, wat al te kort is voor dit resort, vragen oproept bij de bank of de belastingdienst?”

Hij glimlachte opnieuw, maar dit keer was het een glimlach die meer op een waarschuwing leek dan op een teken van vriendelijkheid.

“Wij hebben onze methodes, meneer. Het geld is van ons, totdat het in uw handen is. Wat u daarna met het contante deel doet, is uw zaak.” Asta keek me aan. Ik zag de twijfel in haar ogen. Dit was een beslissing die ze niet alleen kon nemen.

“We hebben even tijd nodig om dit te bespreken,” zei ze plotseling. “We komen er vandaag nog op terug, bedankt zover.” Ze gaf hem een hand en zonder verdere uitleg draaide ze zich om en liep terug naar het golfkarretje.

Terwijl we terugreden met het golfkarretje van het zwembad, zag ik Ahmet al klaarstaan bij mijn auto. Hij had de motor al gestart, alsof hij aanvoelde dat ik zijn diensten op dat moment niet nodig had. Hij keek me kort aan en knikte.

"Rijd jij de Mercedes maar terug," zei ik, "ik zie je later wel."

Ahmet zei niets, stapte in en reed weg zonder zich om te draaien. Hij was een man van weinig woorden, maar met een intuïtie die hem vaak een stap voor was. Alles wat hij zag of hoorde, sloeg hij op – een eigenschap

die in deze contreien meer waard was dan een dikke bankrekening.

Asta en ik stapten in haar auto. Ze gaf een korte ruk aan het stuur en reed zwijgend door de stoffige straten van Antalya. De zon drukte zwaar op alles wat bewoog, trillend boven het asfalt als een luchtspiegeling.

We reden naar een rustig restaurant aan de rand van de stad, een plek waar we vaker kwamen als we even uit de drukte wilden ontsnappen. Het was een klassiek Mediterraan etablissement, met een terras onder een rieten dak, houten tafels en een bries die van zee kwam en de geur van olijfbomen en geroosterde kruiden met zich meebracht. Eerst maar even tot rust komen en het zweet plaats laten maken voor de zeewind.

We bestelden een lichte maaltijd: asperges met gekookt ei en een romige kaassaus.

Maar Asta had nauwelijks eetlust. Ze prikte met haar vork in de asperges, zonder echt te eten, haar gedachten duidelijk elders.

"Wat denk jij, Bert?" vroeg ze uiteindelijk, terwijl ze haar glas witte wijn ronddraaide.

Ik nam een slok van mijn wijn en haalde mijn schouders op.

"Het aanbod is verleidelijk, maar het brengt risico's met zich mee. Vooral dat contante deel. Het is een te groot bedrag, en als dat niet goed wordt verwerkt, kan het

problemen opleveren. Belastingen, banken, noem maar op. En het laatste wat je wilt, is dat iemand vragen gaat stellen." Ze knikte langzaam en zuchtte. "Je hebt gelijk. Maar wat als we de deal aanpassen? Minder contant, meer via de bank. Dan lijkt het minder verdacht." Ik dacht even na. "Dat is een goed idee. Misschien vijftwintig procent zwart en de rest wit. Dan kunnen ze

nog steeds hun voordeel doen, maar zonder dat je jezelf onnodig in de problemen brengt." Voor het eerst die dag verscheen er een glimlach op Asta's gezicht. "Dat klinkt goed." Ze pakte haar telefoon en zocht meteen het nummer van de notaris. Terwijl ze met hem sprak, tikte ze met haar nagels op het glas – een tik die ik alleen van haar kende als ze nerveus was.

Na een kort gesprek hing ze op en keek ze me opgelucht aan. "Hij gaat erachteraan. Ik ben blij dat je hier bent, Bert. Dit soort dingen kan ik wel handelen, maar ik word er doodnerveus van. Ik snap ook niet waarom jij daar nou niet warm of koud van wordt."

Ik glimlachte: "Het is een instelling." Na de stressvolle namiddag stelde Asta voor om naar haar villa te gaan. "Kom," zei ze, terwijl ze haar autosleutels in haar hand liet draaien. "We nemen een duik in het

zwembad en drinken iets lekkers. Ik heb dat nu even nodig." Dat klonk als een uitstekend idee. De warmte hing nog steeds over de stad. Bij haar villa aangekomen, wachtte een serene rust. De tuin lag in de schaduw van hoge

palmbomen, en het zwembad glinsterde als een blauwe spiegel in de avondzon. De geur van jasmijn hing in de lucht.

Asta verdween even naar binnen en kwam terug met twee glazen witte wijn en een fles koud water. "Proost," zei ze, terwijl ze haar glas tegen het mijne tikte. "Op een goede afloop." We doken het water in, en de spanning van de dag spoelde van ons af. Het koele water voelde als een verademing na de hitte, en voor het eerst sinds vanmiddag kon ik echt ontspannen.

Ik leunde achterover tegen de rand van het zwembad en keek naar Asta, die met haar

armen over de rand van het water hing, haar hoofd iets achterover en haar ogen gesloten. De zon, die langzaam begon te zakken, wierp een warme gloed over haar gezicht.

"Dit," zei ze uiteindelijk, zonder haar ogen te openen, "is waarom ik van deze plek hou." Ik knikte. "En waarom je het bijna verkocht had." Ze opende één oog en keek me met een halve glimlach aan. "Ja, dat ging lekker, dus niet, daarom hield ik het."

Later die avond, na een lichte maaltijd, nestelden we ons op het grote daybed naast het zwembad. De lucht was warm en stil, het water kabbelde zacht in de wind. We praatten nog wat na.

Deze dag eindigde in de zachtste rust die ik me kon wensen.

De nacht was warm, de lucht stil. Het enige geluid was het zachte ruisen van de palmbomen en het kabbelende

water in het zwembad. Het was een perfecte afsluiting van een dag vol emoties en belangrijke beslissingen.

De eerste zonnestralen vielen zacht op het terras, terwijl de open schuifdeuren de koelte van de vroege ochtend naar binnen lieten. De lucht was doordrenkt met zoete aroma's van openende jasmijn. Ik rekte me uit en liet mijn blik op Asta rusten. Ze lag nog half onder een dun laken, haar gezicht ontspannen na de hectische dag van gisteren.

Door de open deuren klonk het verre geluid van de stad. Net op het moment dat de ochtendrust zich volledig om ons heen nestelde, klonk er een discrete klop op de deur. Toen ik opendeed, stond Ahmet daar,

zoals altijd precies op het juiste moment. Zijn blik gleed kort richting het terras, alsof hij wilde inschatten of hij ergens kon helpen — misschien in de tuin, misschien met het schoonmaken van de auto. Maar nog voordat hij iets kon zeggen, kwam er iemand achter hem tevoorschijn.

De notaris. Een gedistingeerde man met een streng gezicht, gekleed in een keurig donker pak — ondanks de warmte die al in de lucht hing. Ahmet deed een stap opzij en hield beleefd de deur voor hem open, terwijl hij zelf in de deuropening bleef staan, wachtend op een teken van mij.

“Goedemorgen, mr. De Witt,” zei hij formeel en hij knikte naar Ahmet. Hij liep naar binnen en plaatste een leren aktetas op de tafel en opende hem met een soepele beweging. Binnen lagen de documenten die de

verkoop officieel maakten – en een koffer waarvan ik vermoedde dat die net iets meer woog dan alleen papier.

Asta kwam ook uit de slaapkamer aanlopen. Wij luisterden aandachtig terwijl hij ons stap voor stap door de procedure leidde. Met een precieze hand wees hij aan waar Asta moest tekenen, en met elke handtekening werd het onvermijdelijke definitief. Na de laatste paraaf klapte hij de map dicht en schonk hij ons een tevreden glimlach. “De deal is rond. Gefeliciteerd.” Asta keek naar de koffer en trok haar wenkbrauwen op. “Dat is snel gegaan.”

“Nog sneller dan ik had verwacht,” zei ik, terwijl ik de notaris aankeek. Hij bleef onverstoorbaar, kalm zijn spullen verzamelen, alsof hij dagelijks met koffers vol contanten werkte — wat waarschijnlijk ook zo was.

Asta pakte haar telefoon en controleerde haar bankrekening. Ze knikte tevreden. "Dat is ook al in orde. Ongelooflijk, het is echt snel gegaan." Ze draaide zich naar me toe, haar ogen twinkelend. "Ik ben je zeer dankbaar, Mr. Bert." Ik schudde mijn hoofd en grinnikte.

"Asta, hou toch op met zo te praten. Ik deed het voor jou. Dat weet je toch?" Ze glimlachte breed en tikte speels tegen mijn arm. "Ja, ja, maar toch." De notaris bleef bij de deur staan en wierp Asta een vragende blik toe.

Ze lachte even en knikte. "Nee, nee, ik ben je niet vergeten. Je gewone tarief is al geregeld, zag ik per

bank, maar er blijft nog wat zwart over. Ahmet brengt dat vanmiddag naar je kantoor. Akkoord?" De notaris trok even een wenkbrauw op. "Weet u ook hoeveel? Twee

procent, toch?" Asta glimlachte fijntjes en knikte. " Precies. Zoals afgesproken.

"Hij knikte kort. 'Akkoord.'

Na de hectiek van de deal met de Russen besloten Asta en ik dat het tijd was voor iets totaal anders. "Wat dacht je van een boottocht op zee?" stelde ik voor terwijl we aan het ontbijt zaten, een eenvoudige maar smakelijke combinatie van vers brood, tomaten, komkommer en honing, smeerseltjes en natuurlijk heerlijke sterke koffie.

Asta's gezicht lichtte meteen op. "Dat is een geweldig idee! Laat mij het regelen."

Binnen enkele minuten had ze alles georganiseerd. Ze hing op en schoof haar telefoon opzij met een tevreden glimlach. "Een luxe motorboot met een kapitein en zijn vrouw. Hapjes, drankjes, alles is aan boord. Alleen wij tweeën en hun dan."

Ik knikte goedkeurend. “Dat klinkt als een plan.”

We stapten in mijn Mercedes met Ahmet en reden naar de haven van Antalya. Het was een zonnige ochtend.

De stad kwam langzaam tot leven, terwijl wij juist de drukte achter ons lieten.

Bij aankomst wachtte de kapitein ons al op — een gebruinde man met de ontspannen houding van iemand die zijn dagen op zee doorbracht. Hij begroette ons

hartelijk en gebaarde naar de boot. En wat voor boot? Een supermoderne cruiser, hagelwit met glanzend chroom, ontworpen voor pure luxe en comfort.

Ik had weinig verstand van boten, maar zelfs ik zag meteen dat dit niet zomaar een jacht was. Dit was een drijvend paleis.

Ik draaide me naar Ahmet. "Pak nog even haar grote tas, en ik bel wel weer als we terug zijn. Oké?"

We werden met een professionele, maar warme glimlach ontvangen door de kapitein en zijn vrouw, een charmante dame met een open en vriendelijke uitstraling. De boot was werkelijk een pareltje — een elegant schip met een tijdloze klasse.

Ze leidde ons rond en wees trots op de verschillende dekken. Boven was alles ruim en smaakvol ingericht, maar beneden was het pas echt indrukwekkend: meerdere slaapkamers met luxe bedden, een volledig uitgeruste keuken die niet zou misstaan in een penthouse, en een salon met panoramische ramen die een adembenemend uitzicht boden op de haven en het eindeloze blauw van de zee.

Ahmet sjouwde de tas aan boord, ik schudde mijn hoofd en grinnikte. "Wat een spullen voor één dag...." Ik wierp een veelbetekenende blik op Asta en voegde er met een knipoog aan toe: "Maar ja, vrouwen, hè." Asta trok speels een wenkbrauw op. "Je zegt niks, maar je bedoelt alles," kaatste ze terug, terwijl ze achteloos haar zonnebril opzette.

Asta verscheen even later weer op het dek, gekleed in een elegante badpakjurk en een brede hoed die haar een bijna filmsterrenachtige allure gaf.

Ik kon het niet laten te grijnzen. "Je ziet eruit als Grace Kelly."

Ze lachte en deed alsof ze een pose aannam. "En jij als mijn persoonlijke bodyguard." Ik schudde mijn hoofd. "Dat zou een goedbetaalde baan zijn."

Bovendeeks, net voor de opbouw, was er een enorm daybed van zeker drie meter breed, bedekt met zachte kussens.

De zon scheen fel, de zee schitterde als een tapijt van vloeibare diamanten, en de horizon was eindeloos.

We lieten ons achterover zakken, met een glas koele Pinot Grigio in de hand, terwijl de boot zachtjes over de golven gleed. Het was een moment van pure ontspanning, een zeldzaam moment waarop er niets hoefde. Geen onderhandelingen, geen zorgen over deals, geen onverwachte situaties – alleen de zee, de zon en het ritme van de golven.

Asta zuchtte tevreden en keek me aan. “Zie je? Dit is waarom ik van dit leven hou.”

Ik knikte en nam een slok van mijn wijn. “Dat kan ik begrijpen.”

Ze draaide zich op haar zij en keek me onderzoekend aan. “En jij, Bert? Waarom hou jij van dit leven?”

Ik glimlachte en keek naar de horizon. “Omdat je nooit weet wat er morgen gebeurt, en ik vind het met jou serieus, ook spannend.”

Ze grijnsde en tikte met haar glas tegen het mijne. “Daar proost ik op.”

En zo vervaagde de hectiek van de dag ervoor langzaam in het ruisen van de zee tegen de boeg van het schip.

Halverwege de ochtend bereikten we een rustige baai, een verborgen parel aan de Turkse kust. Het water was hier diepblauw en kraakhelder; de golven kabbelden zachtjes tegen de romp van de boot. De kapitein liet het anker zakken, riep ons en opende de achterkant van de boot, waar

plotseling twee waterscooters tevoorschijn kwamen.

“Zijn jullie in voor wat actie?” vroeg hij met een knipoog.

Asta's gezicht lichtte meteen op. “Natuurlijk!” riep ze enthousiast.

Voordat ik het goed en wel besepte, had ze zich al op een van de waterscooters geworpen en gaf ze gas, waardoor een fontein van opspattend water achter haar omhoogschoot. Ik grijnsde en sprong op de andere.

Binnen enkele seconden scheurden we over het water, draaiden we scherpe bochten en lieten we elkaar expres natspatten met de golven. Asta's lach vulde de lucht, en ik moest toegeven: dit was puur plezier.

Voor een moment vergat ik alles – het werk, de deals, zelfs de stress van de afgelopen

dagen. Hier, op het water, leek de wereld perfect.

Na onze speelse uitpatting zwommen we ontspannen terug naar het zwemplateau van de boot, waar de

kapitein en zijn vrouw iets lekkers voor ons hadden klaargezet. Ik had het al in de gaten: de geur van vers gegrilde zwaardvis gemengd met de zilte zeelucht.

Die ochtend had hij de vis gevangen; nu lag hij deels op een schaal — gebakken en wel. Het eten was simpel.

De vis werd geserveerd met een frisse salade, goudbruin gebakken aardappelen en verschillende sausjes.

We nipten van een goed glas rode wijn terwijl de zon langzaam richting de middag kroop. Asta liet haar hoofd achterover

zakken en sloot haar ogen. “Dit is het leven, schatje, wat was die vis heerlijk.”

Ik glimlachte en hief mijn glas. “Daar kan ik het alleen maar mee eens zijn.”

Na het heerlijke eten bedankten we de vrouw van de kapitein. Zij had de vis gefileerd en gebakken — een kunst op zich, dacht ik. Vervolgens besloten we even te rusten in de eigenaarshut, een ruime slaapkamer met een groot bed en een eigen badkamer.

De airconditioning zoemde zachtjes en bracht een welkome koelte, terwijl de houten lamellen de felle middagzon filterden.

Ik keek naar Asta, die op het bed lag en al snel in slaap viel. Haar blonde haar lag als een waaier over het kussen, haar ademhaling rustig en diep. Voor het eerst in lange tijd voelde ik me volledig ontspannen.

Ik sloot mijn ogen en liet de rust over me heen spoelen, terwijl het ritmische geluid van de golven als achtergrondmuziek diende.

Tegen drie uur in de middag werden we wakker van een klop op de deur.

“Kom naar boven, snel!” Bovendeks wees de kapitein op een school bruinvissen die vlak naast de boot zwom.

Asta en ik keken ademloos toe.

“Het lijkt wel een scène uit een natuurfilm,” zei ze zacht.

Maar de rust duurde niet lang.

De wind stak op en de zee werd onstuimiger. De eens zo kalme deining werd steviger, waardoor de boot ritmisch op en neer bewoog. Het voelde als een langzame dans

op het water, beheerst maar onontkoombaar.

"Dit wordt een pittige terugtocht," zei de kapitein, terwijl hij de motoren iets harder liet draaien.

Asta hield zich stevig vast aan de reling, maar haar gezicht straalde opwinding uit. "Dit is geweldig!" riep ze lachend. Ze wierp me een speelse blik toe. "Dat deinen doet me ergens aan denken, schatje. Haha!" Ik, daarentegen, voelde me iets minder comfortabel. De langzame, onophoudelijke beweging was een tikkeltje te veel voor mijn zeevaardige ambities. Het kon wel, maar dan graag safe. Eigenlijk ben ik gewoon een landrot...

Terwijl Asta genoot alsof ze in een avonturenfilm zat, vroeg ik me af hoe snel we weer vaste grond onder onze voeten zouden hebben. Ik belde Ahmet alvast.

Gelukkig doemde de haven van Antalya na een half uur varen op aan de horizon.

Toen we weer aan land waren, bedankten we de kapitein en zijn vrouw voor de heerlijke tocht.

Ik stelde voor om de dag af te sluiten op een gezellig terras aan het strand.

De zon zakte langzaam in de zee, en de lucht kleurde in tinten oranje en paars. De geur van eten en kruiden vulde de lucht, terwijl het geluid van klappende golven op de rotsen van de kade een bijna hypnotiserend effect had.

Asta en ik proostten met een glas heerlijke, frisse chardonnay.

“Dit was precies wat ik nodig had,” zei ze, terwijl ze haar glas tegen het mijne tikte. Haar ogen glinsterden in het zachte

avondlicht, een mengeling van tevredenheid en ontspanning.

Ik glimlachte en leunde wat achterover en zei: "Graag gedaan. En nu?"

Ze nam een slok en liet haar blik over het water glijden, waar de laatste zonnestralen een gouden gloed achterlieten op de golven. "Nu genieten we van de avond," zei ze met een tevreden zucht. "En morgen... zien we wel verder. Geen plannen, geen zorgen, gewoon het moment."

Ik knikte instemmend. Dit soort avonden waren zeldzaam — geen haast, geen verplichtingen, alleen de rust van de zee en een goed glas wijn.

Ondertussen zat Ahmet in de auto te wachten. Zijn silhouet was zichtbaar achter het stuur; de lichten van de haven weerspiegelden op de voorruit. Hij had de geduldige houding van iemand die dit

gewend was, maar toch... Privéchauffeur zijn in Turkije, dat is toch echt een roeping. Urenlang wachten op bazen en gasten die zich laten meevoeren door het moment, nooit precies weten wanneer het tijd is om weer in actie te komen. Ik moest er niet aan denken.

Maar Ahmet? Die zat daar kalm, handen losjes op het stuur, misschien lurkend aan een flesje water, misschien dromend van een betere baan. Of gewoon berustend in zijn lot.

Na de goede deal met de Russen besloten we wat tijd te steken in een nieuw avontuur. Asta had haar oog laten vallen op een project in Dalaman: een nooit afgebouwd appartementencomplex. Volgens haar had het enorm veel potentie, vooral met de juiste contacten in de regio.

In de avond, terwijl we op het terras zaten met een laatste glas wijn, legde ze haar